

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1979

Warszawa, dnia 20 września 1979 r.

Nr 6-7

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 25	— ustawa z dnia 26 kwietnia 1979 r. o ustanowieniu tytułów honorowych „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” i „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”	42
„ 26	— ustawa z dnia 28 czerwca 1979 r. o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej	42
„ 27	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia	43
„ 28	— uchwała nr 86 Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 1979 r. w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów	50
„ 29	— uchwała nr 87 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1979 r. zmieniająca niektóre przepisy w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac	52
„ 30	— zarządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 maja 1979 r. w sprawie zasad zatrudniania i wynagradzania pracowników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością z udziałem kapitału zagranicznego	53
„ 31	— zarządzenie Ministra Finansów z dnia 22 czerwca 1979 r. zmieniające zarządzenie w sprawie częściowego zaniechania ustalenia podatku od wynagrodzeń	54
„ 32	— wytyczne nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 27 kwietnia 1979 r. w sprawie zapewnienia przestrzegania obowiązku trzeźwości w zakładach pracy	54

UWAGA CZYTELNICY!

Już czas odnowić prenumeratę Biuletynu CRZZ na rok 1980. Zgłoszenia i wpłaty przyjmują Oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe

w terminie do 25 listopada 1979 r.

cena prenumeraty:	rocznie	zł 40.—
	półrocznie	zł 20.—
	kwartalnie	zł 10.—

Jednocześnie informujemy, że Instytut Wydawniczy CRZZ poleca uwadze Czytelników następujące czasopisma:

PRZEGLĄD ZWIĄZKOWY — Miesięcznik teoretyczno-polityczny związków zawodowych. Prenumerata roczna zł 96.— półroczna zł 48.— kwartalna zł 24.—

KULTURA I ŻYCIE — Miesięcznik społeczno-kulturalny związków zawodowych. Prenumerata roczna zł 120.— półroczna zł 60.— kwartalna zł 30.—

PRZYJACIEL PRZY PRACY — Miesięcznik poświęcony sprawom ochrony pracy. Prenumerata roczna zł 72.— półroczna zł 36.— kwartalna zł 18.—

DZIAŁKOWIEC — Miesięcznik ilustrowany Pracowniczych Ogrodów Działkowych. Prenumerata roczna zł 48.— półroczna zł 24.— kwartalna zł 12.—

BEZPIECZEŃSTWO PRACY — Miesięcznik ilustrowany Centralnego Instytutu Ochrony Pracy. Prenumerata roczna zł 156.—

KWARTALNIK HISTORII RUCHU ZAWODOWEGO — Czasopismo Biura Historycznego CRZZ. Prenumerata roczna zł 80.— półroczna zł 40.—

TRYBUNA SAMORZĄDU ROBOTNICZEGO — Dwutygodnik społeczno-gospodarczy związków zawodowych. Prenumerata roczna zł 96.— półroczna zł 48.— kwartalna zł 24.—

Czytelnicy indywidualni zamawiają i opłacają prenumeratę wyłącznie w urzędach pocztowych i u doręczycieli.

Szczegółowych informacji o warunkach prenumeraty udzielają Oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.

DZIAŁ B

25.

USTAWA

z dnia 26 kwietnia 1979

o ustanowieniu tytułów honorowych „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” i „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”*(Dziennik Ustaw z dnia 30 kwietnia 1979 r. Nr 8, poz. 47)*

W uznaniu wkładu ofiarnej pracy pracowników służby zdrowia w organizację lecznictwa, zapobieganie chorobom, ich rozpoznawanie i zwalczanie oraz w podnoszenie stanu zdrowia ogółu ludności Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej stanowi, co następuje:

Art. 1. 1. Ustanawia się tytuły honorowe „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” i „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”.

2. Symbolami tytułów honorowych określonych w ust. 1 są odznaki „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” i „Zasłużony dla Zdrowia Narodu”.

Art. 2. 1. Tytuł honorowy „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” nadawany będzie najbardziej zasłużonym lekarzom, którzy w okresie wieloletniej pracy zawodowej wyróżnili się szczególnymi osiągnięciami w zapobieganiu chorobom, ich rozpoznawaniu i zwalczaniu, rehabilitacji leczniczej i zawodowej, organizacji opieki zdrowotnej i społecznej oraz w badaniach mających doniosłe znaczenie dla rozwoju nauk medycznych.

2. Tytuł honorowy „Zasłużony dla Zdrowia Narodu” nadawany będzie najbardziej zasłużonym pracownikom medycznym i innym osobom, które w okresie wieloletniej pracy wyróżniły się szczególno-

mi osiągnięciami w rozwoju opieki zdrowotnej, szerzeniu oświaty zdrowotnej, ulepszaniu metod pracy służby zdrowia, wprowadzaniu do niej postępu technicznego i jego upowszechnianiu, kształceniu i podnoszeniu kwalifikacji zawodowych kadr służby zdrowia oraz rozwijaniu i wzbogacaniu różnych form opieki społecznej.

Art. 3. Tytuły honorowe „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” i „Zasłużony dla Zdrowia Narodu” nadaje Rada Państwa.

Art. 4. Osobom wyróżnionym tytułem honorowym „Zasłużony Lekarz Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej” lub „Zasłużony dla Zdrowia Narodu” przysługuje dodatek z tytułu odznaczeń państwowych, przewidziany w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym.

Art. 5. Rada Państwa określa:

- 1) wzory odznak tytułów honorowych,
- 2) tryb przedstawiania wniosków o nadanie tytułu,
- 3) tryb wręczania odznaki i dyplomu o nadaniu tytułu,
- 4) sposób noszenia odznaki.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

26.

USTAWA

z dnia 28 czerwca 1979 r.

o zmianie ustawy o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej*(Dziennik Ustaw z dnia 7 lipca 1979 r. Nr 15, poz. 97)***W y c i ą g**

Art. 1. W ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, z 1972 r. Nr 53, poz. 342, z 1973 r. Nr 27, poz. 153, Nr 38, poz. 224 i Nr 47, poz. 276, z 1974 r. Nr 24, poz. 142 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) wprowadza się następujące zmiany: 52) art. 106—108 otrzymują brzmienie:

„**Art. 106.** 1. Pracownikowi powołanemu do czynnej służby wojskowej przysługuje zwolnienie od pracy dla załatwienia spraw osobistych, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia:

- 1) na dwa dni, jeżeli został powołany do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej,
- 2) na jeden dzień, jeżeli został powołany do odbywania ćwiczeń wojskowych przez okres powyżej trzydziestu dni, w czasie bezpośrednio poprzedzającym

stawienie się do służby; na wniosek pracownika zwolnienie może być udzielone przed tym terminem w innym dogodnym dla niego czasie.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli powołanie przewiduje natychmiastowy termin stawienia się do służby.

3. Pracownikowi, który odbył ćwiczenia wojskowe przez okres powyżej trzydziestu dni, przysługuje zwolnienie od pracy na jeden dzień po odbyciu tych ćwiczeń, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Art. 107. 1. Pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie

wszelkich uprawnień wynikających z Kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w razie podjęcia pracy na podstawie skierowania terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego, jeżeli wniosek o skierowanie do pracy został złożony temu organowi w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej lub okresowej służby wojskowej.

3. Pracownikowi, który podjął pracę lub złożył wniosek o skierowanie do pracy po upływie trzydziestu dni od zwolnienia ze służby wojskowej, czas odbywania służby wlicza się do okresu zatrudnienia tylko w zakresie wymiaru urlopu wypoczynkowego i wysokości odprawy pośmiertnej oraz uprawnień emerytalno-rentowych.

4. Terminy przewidziane w ust. 1 i 2 uważa się za zachowane, jeżeli pracownik nie mógł podjąć pracy lub wystąpić z wnioskiem o skierowanie do pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

5. Przepisy ust. 1—4 stosuje się, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują korzystniejszych uprawnień.

Art. 108. 1. Zakład pracy, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz zaszerzegowania osobistego, jeżeli w ciągu trzydziestu dni od dnia zwolnienia ze służby pracownik zgłosił się do tego zakładu w celu podjęcia pracy. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że nastąpiło z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

2. Jeżeli pracownik uzyskał podczas służby wojskowej inne lub wyższe niż posiadane uprzednio kwalifikacje zawodowe, zakład pracy lub organ nadrzędny nad tym zakładem jest obowiązany na wnio-

sek pracownika zatrudnić go w miarę możliwości na stanowisku, które odpowiada nabytym w wojsku kwalifikacjom.”;

53) po art. 108 dodaje się art. 108a w brzmieniu:

„**Art. 108a.** Pracownik, który podjął pracę po przedterminowym zwolnieniu z zasadniczej służby wojskowej z pozostawieniem w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej — w razie wezwania do dalszego odbywania tej służby — jest obowiązany stawić się do pracy następnego dnia po zwolnieniu ze służby. Za czas pracy opuszczony z powodu wezwania, nie przekraczający pięciu dni, pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia.”;

54) art. 109 otrzymuje brzmienie:

„**Art. 109. 1.** Pracownik powołany do zasadniczej lub okresowej służby wojskowej otrzymuje z zakładu pracy odprawę w wysokości dwutygodniowego wynagrodzenia obliczonego według zasad określonych dla ustalenia ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Odprawa nie przysługuje w razie ponownego powołania do tej samej służby.

2. Pracownik powołany na ćwiczenia wojskowe zachowuje prawo do pełnego wynagrodzenia z zakładu pracy za okres odbywania tych ćwiczeń, nie dłużej jednak niż za dwa tygodnie.

3. Za dalszy okres odbywania ćwiczeń, o którym mowa w ust. 2, pracownik otrzymuje z zakładu pracy:

1) 50% wynagrodzenia, jeżeli nie utrzymuje rodziny,

2) 75% wynagrodzenia, jeżeli utrzymuje jednego członka rodziny,

3) pełne wynagrodzenie, jeżeli utrzymuje co najmniej dwóch członków rodziny.

4. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2 i 3, oblicza się według zasad określonych dla ustalenia wynagrodzenia za czas urlopu wypoczynkowego.

5. Odbywanie ćwiczeń wojskowych nie powoduje ograniczenia uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z zastrzeżeniem przepisów ust. 2—4.”;

27.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 maja 1979 r.

w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia

(Dziennik Ustaw z dnia 18 czerwca 1979 r. Nr 13, poz. 86)

Na podstawie art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6, z 1972 r. Nr 16, poz. 114 i Nr 53, poz. 341, z 1973 r. Nr 38, poz. 225, z 1974 r. Nr 21, poz. 116 i 117, Nr 47, poz. 280 i Nr 50, poz. 321, z 1975 r. Nr 45, poz. 232, z 1976 r. Nr 40, poz. 235 i z 1977 r. Nr 11, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do pierwszej kategorii zatrudnienia zaliczone są prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, zwanym dalej „wykazem”.

§ 2. Okresy prac, o których mowa w § 1, podlegają zaliczeniu do pierwszej kategorii zatrudnienia bez względu na podporządkowanie resortowe zakładu pracy, jeżeli pracownik wykonywał te prace stale i w

pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

§ 3. Właściwi ministrowie, w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz w uzgodnieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego, ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których prace zalicza się — zgodnie z wykazem — do pierwszej kategorii zatrudnienia.

§ 4. 1. W razie wyeliminowania szkodliwych dla zdrowia lub istotnej poprawy warunków pracy właściwi ministrowie w uzgodnieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego występują do Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z wnioskiem o cofnięcie uprawnień do pierwszej kategorii zatrudnienia.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, causa uprawnienia do pierwszej kategorii zatrudnienia.

3. Pracownicy, którzy przez okres co najmniej 10 lat wykonywali prace określone w ust. 1, zachowują dotychczasowe uprawnienia.

§ 5. 1. Pracownik, który wykonywał prace zaliczone do pierwszej kategorii zatrudnienia, nabywa prawo do emerytury w wieku: 60 lat mężczyzna i 55 lat kobieta, jeżeli:

1) ma okres zatrudnienia wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn i 20 lat dla kobiet, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia,

2) osiągnięcie wieku nastąpiło w czasie zatrudnienia albo w ciągu 5 lat po ustaniu zatrudnienia.

2. Warunek określony w ust. 1 pkt 2 nie jest wymagany od pracownika, który ma okres zatrudnienia: 35 lat mężczyzna, 30 lat kobieta, w tym co najmniej 15 lat pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia.

§ 6. Do okresów zatrudnienia zaliczonego do pierwszej kategorii zalicza się również okresy:

1) pracy górniczej — w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin,

2) zatrudnienia na kolei — w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

§ 7. Pracownik, który nabył prawo do renty inwalidzkiej na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym

pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 6 z późniejszymi zmianami), ma prawo do wzrostu renty przewidzianego w art. 25 ust. 3 tej ustawy, jeżeli co najmniej przez 5 lat wykonywał prace zaliczone do pierwszej kategorii zatrudnienia w okresie 10 lat przed zgłoszeniem wniosku o rentę, a jeżeli w chwili zgłoszenia wniosku nie pozostawał w zatrudnieniu — w okresie 10 lat przed ustaniem ostatniego zatrudnienia.

§ 8. 1. Wykonywanie przez pracownika pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia powinno być stwierdzone w umowie o pracę.

2. Okresy pracy zaliczonej do pierwszej kategorii zatrudnienia stwierdza zakład pracy na podstawie akt osobowych pracownika, z uwzględnieniem okresów takiej pracy wykonywanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 9. Pracownicy, którzy z tytułu zaliczenia ich pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyli uprawnienia na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, zachowują te uprawnienia.

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176, z 1964 r. Nr 34, poz. 215, z 1967 r. Nr 26, poz. 121, z 1968 r. Nr 22, poz. 148 i z 1975 r. Nr 18, poz. 96).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1980 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *M. Jagielski*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. (poz. 86).

WYKAZ PRAC ZALICZONYCH DO PIERWSZEJ KATEGORII ZATRUDNIENIA

I. W kopalniach

1. Praca na oddziałach prażalni łupków
2. Produkcja brykietów z węgla
3. Wiertacze, strzałowi, rębacze, ładowacze na przodkach oraz ręczna i mechaniczna obróbka łupka kwarcytowego
4. Wydobywanie odkrywkowe anhydrytu

II. W energetyce

Montaż, remont, konstruowanie i eksploatacja sieci elektroenergetycznych

III. W hutnictwie i przemyśle metalowym

Hutnictwo żelaza i stali

Wielkie piece

1. Obsługa urządzeń wielkiego pieca
2. Rozlewanie, rozbijanie, ładowanie i transport surówki i żużla wielkopiecowego
3. Obsługa żużla wielkopiecowego
5. Odbieranie pyłu z urządzeń odpylających gaz wielkopiecowy
6. Rozładunek, przygotowanie i namiar materiałów wsadowych do wielkiego pieca

Aglomerownie

7. Sortowanie, przygotowywanie i ładowanie wsadu
8. Spiekanie i sortowanie aglomeratu

Stalownie

9. Obsługa pieców stalowniczych oraz przygotowywanie do rozlewania i rozlewanie stali
10. Obsługa mieszalników surówki
- Odmiedziowanie rud
11. Odmiedziowywanie rud
- Walcowanie na gorąco
12. Obsługa walcarek i urządzeń pomocniczych walcowni
13. Wykańczanie na gorąco wyrobów walcowanych
14. Oczyszczanie kanałów i przewodów gazowych
- Prasowanie, młotowanie, bandażowanie i produkcja akcesoriów kolejowych
15. Obsługa młotów, pras i walcarek, ręczna obróbka na gorąco oraz regeneracja oprzyrządowania kuźniczego na gorąco
- Wytwórnice prętów stożkowych
16. Walcowanie i hartowanie prętów stożkowych
- Wytwórnice twardego metalu
17. Młynarze i prasowacze proszków
18. Obsługa pieców
- Wytwórnice elektrod do spawania
19. Młynarze, odsiewacze i mieszacze masy
- Spawanie rur i walczaków
20. Zwijacze na gorąco
- Żelazostopy
21. Obsługa pieców i ich urządzeń pomocniczych
22. Przygotowanie wsadu i obsługa młynów

Odlewnie żeliwa, staliwa i rur

23. Obsługa żeliwiaków, rozlewni i ich urządzeń pomocniczych

24. Mieszanie masy formierskiej i praca formierzy

25. Wybijanie, oczyszczanie i wykańczanie odlewów

Hutnictwo metali nieżelaznych

Hutnictwo tlenku cynku

26. Obsługa pieców przewalowych i spiekanych — wahadłowo-obrotowych wraz z ich urządzeniami pomocniczymi oraz obsługa urządzeń kruszących i odpylni

27. Czyszczenie przewodów, chłodnic i kanałów Prażalnie i spiekalnie rud cynkowych i żelaznych

28. Obsługa pieców prażalniczych i spiekalnych, młynów, suszarń i urządzeń sortujących, odpylni oraz urządzeń pomocniczych

29. Czyszczenie kanałów

Hutnictwo cynku

30. Obsługa pieców destylacyjnych, rafinacyjnych i rektyfikacyjnych, pieców Thede wraz z ich urządzeniami pomocniczymi oraz obsługa pieców do przetapiania złomu cynkowego i przesiewalni pyłu cynkowego

31. Przygotowanie wsadu

32. Obsługa odpylni i oczyszczanie kanałów

33. Obsługa agregatów w muflarni i nadstawkarni elektrolizy cynku

34. Obsługa agregatów i urządzeń do ługowania koncentratów i tlenku cynku, oczyszczanie roztworów elektrolizy cynku

35. Obsługa pieców topielnych

Produkcja kadmu

36. Produkcja kadmu

Hutnictwo ołowiu

37. Produkcja, przetwórstwo ołowiu oraz powlekanie ołowiem

Produkcja bieli cynkowej

38. Obsługa pieców produkcyjnych, odpylni i pakowalni bieli cynkowej

Hutnictwo miedzi

39. Obsługa pieców szybowych, konwertorów, odpylni i przygotowywanie wsadu

Elektroliza miedzi

40. Obsługa pieców rafinacyjnych anodowych i odlewanie anod

41. Obsługa elektrolizy miedzi

Przerób złomu miedzi i odpadów miedzionośnych

42. Obsługa pieców szybowych, topielnych, rafinacyjnych i konwertorów oraz ich urządzeń pomocniczych

43. Obsługa odpylni i oczyszczanie kanałów

Hutnictwo i rafinacja aluminium

44. Praca przy elektrolizie i elektrorafinacji aluminium oraz obsługa pieców i komór do chlorowania

Hutnictwo magnezu

45. Obsługa pieców do wypalania dolomitu oraz pieców redukcyjnych i topielnych

46. Obsługa suszarń, młynów i ich urządzeń pomocniczych

Odcynkowanie blachy białej i odmiedziowanie plate-rów

47. Praca przy ługowaniu i elektrolizie cyny oraz miedzi

48. Obsługa pieców i odpylni

Odlewanie metali nieżelaznych i ich stopów

49. Obsługa pieców rafinacyjnych, topielnych, rozlewni, formierni i urządzeń odpylających

Przerówka plastyczna metali na gorąco

50. Obsługa pieców topielnych, grzewczych, żarzalnych wraz z rozlewnią i formiernią

51. Obsługa agregatów do walcowania, tłoczenia i ciągnięcia wraz z urządzeniami pomocniczymi i wykańczającymi

Produkcja uboczna różnych metali i chemikalii

52. Produkcja talu, proszków metali nieżelaznych i metali szlachetnych

53. Wytwarzanie chlorku cynku i siarczku żelaza

Hutnictwo żelazoniklu

54. Obsługa urządzeń kruszących, separatorów magnetycznych i przemiałowych

55. Obsługa pieców obrotowych wraz z urządzeniami pomocniczymi (odpylni)

Wzbogacanie mechaniczne i flotacja rud nieżelaznych i żelaznych

56. Obsługa urządzeń kruszących, sortujących, osadzarek, osadników, filtrów i suszarń

57. Obsługa maszyn flotacyjnych i urządzeń pomocniczych

Produkcja ksantogenianu krystalicznego

58. Produkcja ksantogenianu krystalicznego

Koksochemia

59. Produkcja naftalenu, antracenu i rektyfikacja benzolu

60. Maszyniści i smarownicy ssaw

61. Zbieracze osadów i smoły

62. Aparatowi sitarczanu amonu, zasad pirydynowych i destylacji olejów

63. Produkcja i destylacja smoły oraz obsługa pomp produktów smołowych

64. Wirówkarze i płuczkarze siarczanu amonu

65. Aparatowi fenolowni

66. Produkcja i przerób paku

67. Oczyszczacze przewodów, skrzyń paku i odsiarczalni

68. Ładowacze i sortowacze koksu przy bateriach oraz ładowacze produktów węglpochodnych

69. Produkcja „Lofix” i „Escarbo” oraz praca odlewaczy pyłów węglowych

70. Obsługa retortowni, aparatowni, oczyszczalni gazów, liczników i regulatorów

71. Obsługa pieców koksowniczych, gazowniczych i wylewniczych

72. Maszyniści węglowni i obsługa taśmy węglowni przy bateriach koksowniczych

Materiały ogniotrwałe hutnictwa oraz produkcja ceramiki elektrotechnicznej

73. Obsługa urządzeń rozdrabniających, sortujących oraz mieszanie zapraw krzemionkowych

74. Dozowacze, ładowacze moliw oraz obsługa maszyn do wyrabiania i formowania masy

75. Oczyszczacze komór i kanałów

76. Szlifowanie i obróbka materiałów ogniotrwałych i ceramiki elektrotechnicznej na sucho

77. Załadunek i wyładunek pieców wypalowych

Inne prace w hutnictwie

78. Obsługa pieców grzewczych i obróbka termiczna oraz transport materiałów na gorąco i między stanowiskami pracy

79. Oczyszczanie kotłów gazowych i praca wybie-

raczy smoły z przewodów w hutnictwie żelaza i stali oraz metali nieżelaznych w zakładach koksowniczych

Budowa i remont statków

Prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków morskich (budowa sekcji i kadłubów statków, prace konserwacyjno-malarskie, montaż rurociągów, prace przy spawalniczych procesach wyposażeniowych, montaż maszyn, mechanizmów i urządzeń okrętowych oraz prace przy instalacjach okrętowych) na stanowiskach znajdujących się na tych statkach:

80. Monterzy kadłubów okrętowych
81. Monterzy rurociągów okrętowych
82. Gięciarze rur
83. Monterzy maszyn i urządzeń okrętowych
84. Monterzy ślusarskiego wyposażenia okrętowego
85. Monterzy okrętowych instalacji i urządzeń klimatyzacyjnych
86. Monterzy okrętowej instalacji i aparatury chłodniczej
87. Monterzy stolarskiego wyposażenia okrętowego
88. Monterzy-ślusarze urządzeń przetwórstwa rybnego
89. Kotlarze okrętowi
90. Murarze pieców przemysłowych i urządzeń okrętowych
91. Elektromonterzy okrętowi
92. Wiertacze i nitowacze okrętowi
93. Kowale konstrukcji okrętowych
94. Kowale formowacze blach i profili
95. Operatorzy urządzeń do produkcji łańcuchów okrętowych
96. Wycinacze i oczyszczacze kadłubów
97. Malarze — konserwatorzy okrętów
98. Płetwonurkowie — konserwatorzy
99. Oczyszczacze mechaniczni
100. Monterzy izolacji okrętowych
101. Cieśle okrętowi — stocznicy
102. Specjaliści — starsi budowniczowie i samodzielni budowniczowie statków.

IV. W chemii

Produkcja produktów i półproduktów nieorganicznych

1. Wytwarzanie gazu surowego i oczyszczanie gazu surowego do syntezy (odsarczanie i konwersja tlenku węgla) oraz synteza amoniaku metodą Claude'a
2. Produkcja kwasu azotowego, siarkowego, solnego, chlorosulfonowego, fluorowodorowego
3. Produkcja sody, chlorku amonu oraz magazynowanie sody w silosach
4. Produkcja chloru, ługu sodowego i potażu metodą rtęciową i metodą Bilitera oraz suszenie chloru
5. Produkcja wapna chlorowanego
6. Produkcja podchlorynu wapnia
7. Produkcja sodu metalicznego
8. Produkcja arsenu metalicznego
9. Produkcja herbatoxu
10. Produkcja chlorków fosforu
11. Produkcja podchlorynu sodu i masy chłonnej
12. Produkcja azydku sodowego
13. Produkcja siarczków, siarczanów i siarczynów sodu
14. Produkcja kwaśnego siarczanu sodu
15. Produkcja siarki
16. Produkcja siarczanów cynku i miedzi
17. Produkcja hydrosulfitu i rongalitu

18. Produkcja odczynników chemicznych nieorganicznych w oddziałach: kwaszarni i chlorowania, papierków wskaźnikowych, metali ciężkich, halofosforanów, nadsiarczanu amonu oraz w oddziałach związków nieorganicznych Przedsiębiorstwa Przemysłowo-Handlowego „Polskie Odczynniki Chemiczne”: PB-2, PB-3, PA-4

Produkcja produktów i półfabrykatów organicznych

19. Produkcja chlorobenzenu
20. Produkcja fenolu
21. Produkcja trójchloroetyleny
22. Produkcja alkoholu metylowego i etylowego
22. Produkcja formaliny
24. Produkcja bezwodnika kwasu ftalowego
25. Produkcja alkiloarylosulfonianu sodu
26. Produkcja etylobenzenu
27. Produkcja styrenu
28. Produkcja, rozlewanie i wysyłanie produktów płynnych octanu etylu
29. Produkcja mrówczanu sodu
30. Produkcja stearynianu ołowiu i kadmu
31. Produkcja siarczanu hydrazyny i pianoforów
32. Produkcja woskoli
33. Produkcja acetonidu technicznego
34. Produkcja acetonu surowego
35. Produkcja sadzy aktywnej i półaktywnej
36. Praca przy odczynnikach chemicznych organicznych: NN, RN i RT oraz obsługa w oddziale PB-4 Przedsiębiorstwa Przemysłowo-Handlowego „Polskie Odczynniki Chemiczne”

Produkcja nawozów sztucznych

37. Produkcja saletrzaku
38. Produkcja saletry sodowej
39. Produkcja fluorku sodowego
40. Produkcja superfosfatu pylistego i granulowanego
41. Produkcja kwaśnego fluorku amonu
42. Produkcja krzemofluorku i fluorokrzemianu sodu
43. Produkcja soli fosforowych
44. Produkcja azotniaku
45. Produkcja dwucyjanodwuamidu

Produkcja i przetwórstwo tworzyw sztucznych

46. Produkcja cyjanowodoru i cyjanohydryny
47. Produkcja metakrylanu metylu
48. Produkcja octanu winylu
49. Produkcja polichlorku winylu (synteza chlorowodoru, synteza chlorku winylu oraz polimeryzacja chlorku winylu)
50. Produkcja żywic ftalowych i półfabrykatów
51. Produkcja żywic karbamidowych
52. Produkcja pianizolu
53. Produkcja żywicy nowalakowej, kitów KW i KWL oraz acetonidu
54. Produkcja tłoczyw specjalnych i fenolowych
55. Wydmuchiwanie wyrobów celuloidowych

Produkcja materiałów wybuchowych

56. Produkcja materiałów wybuchowych i ich przetwarzanie
57. Produkcja środków strzałowych
58. Produkcja wyrobów pirotechnicznych

Produkcja karbidu i pochodnych

59. Produkcja karbidu (produkcja wapna do produkcji karbidu, przygotowanie surowców do pro-

dukcji karbidu w piecowni karbidu oraz mielenie i pakowanie karbidu)

60. Produkcja acetylenu

61. Produkcja aldehydu octowego

Produkcja farb, lakierów i emalii oraz produktów barwnikarskich

62. Produkcja farb i lakierów olejnych, syntetycznych poliwinylowych i chlorokauczukowych oraz obsługa kuchni lakierniczej

63. Produkcja betanaftynoaminy, futramin, amino-oksifynazyny, sulfanolu B

64. Produkcja pigmentów azowych w paście i laków

65. Produkcja barwników: azowych, ftalocyjaninowych, pologenowych, siarkowych, kadziowych aotrachinonowych, zasadowych, trójfenylometanowych oraz nigrozyn i zasad naftoelanowych

66. Produkcja naftoelanów

67. Produkcja wariamin i półfabrykatów

68. Produkcja kwasów: amino G, amino I, H, chromotropowego, Neville-Winthera, Cleve, Kocha, Tobiasa, antranilowego, oksy-Tobiasa, kwasu I, kwasu G, gamma, dwuoksynaftalenosulfonowego, naftionowego, fenylo I, fenylo gamma, sulfanilowego, paratoluidynometasulfonowego, metaaminosalicylowego, aminostilben, paraaminosalicylowego, mrówkowego, octowego, syntetycznego, chlorooctowego, acetylosalicylowego, salicylowego technicznego i sublimowanego, wersenowego

69. Produkcja benzydyny i auraminy

70. Produkcja ortoanizydyny

71. Produkcja fenylobetanaftyloaminy

72. Produkcja aniliny

73. Produkcja dwuazaminobenzenu

74. Produkcja mocznika kwasu I

75. Produkcja soli anilinowej

76. Produkcja nitrozwiązków

77. Produkcja dwufenyloaminy

78. Produkcja etyloaniliny i dwumetyloaniliny

79. Produkcja ultramaryny

80. Produkcja litoponu

81. Produkcja żelazocyjanku potasu

82. Produkcja węglanu, siarczku, siarczanu i chloru baru

83. Produkcja dwuchromianów sodu i potasu

84. Produkcja tlenku chromowego

85. Produkcja dwutlenku ołowiu

86. Produkcja fosgenu

87. Produkcja chloru cyjanuru

88. Produkcja farb kolorowych suchych

89. Produkcja naftionatu sodu

90. Produkcja anilidów

91. Produkcja ketonu Michlera

92. Produkcja benzenosulfochloru

93. Produkcja alfanaftyloaminy

94. Produkcja bezwodnika kwasu siedmiosulfoizotowego

95. Produkcja błękitu metylowego

96. Produkcja hydrochinonu

97. Produkcja półproduktów barwnikarskich

98. Bielenie i odwoskowywanie szelaku

99. Mielenie barwników, pigmentów i półproduktów oraz minerałów

Produkcja środków ochrony roślin

100. Produkcja azotoku koncentratu

101. Produkcja metoxychloru

102. Produkcja chlorofosu

103. Produkcja owotranu

104. Produkcja antyperzu

105. Produkcja zapraw zbożowych

106. Produkcja preparatów płynnych azotoku

107. Produkcja azotoku 50% do zawiesin

108. Produkcja insektycydów pylistych

109. Produkcja gamatoxu

110. Produkcja chloralu

111. Produkcja cyjanku wapnia i cyjanofumu

112. Produkcja preparatu 2, 4-D

113. Nasypywanie środków ochrony roślin w zakładach produkcyjnych przemysłu chemicznego

Produkcja środków farmaceutycznych

114. Produkcja pabiamidu

115. Produkcja chlorowodoru fenylhydrazyny

116. Produkcja fenylometrylopyrazolonu

117. Produkcja bilamidu i witaminy PP

118. Produkcja amidopiryny

119. Produkcja novalginy

120. Produkcja anestetyny substancji

121. Produkcja wodzianu hydrazyny

122. Produkcja dwuchloraminy

123. Produkcja styrydów (substancji E, F oraz E alkoholu), praca przy fermentacji i procesach chemicznych

124. Produkcja witaminy C w fazie produkcji II—IV

125. Produkcja glukozy i PAS

126. Produkcja tonofosu, BAL i polstigminy

127. Produkcja salicylanu sodu

128. Produkcja sulfochloru wraz z prontylem i rozszczepianiem

129. Produkcja acetylosulfatiazolu

130. Produkcja sulfaguanydiny z półproduktami

131. Produkcja diabetolu

132. Produkcja diuramidu i meprobamatu

133. Produkcja acetanilidu

134. Produkcja chlorotiazdu

135. Produkcja leków furanowych

136. Produkcja „Saku” i alkaloidów ubocznych morfiny

137. Produkcja glikozydów

138. Produkcja butapirazolu

139. Produkcja fenacetyny

140. Produkcja piperazyny

141. Produkcja salicylanu metylu

142. Produkcja „Extractum hepatis”

143. Produkcja hydantoinalu

144. Produkcja anticolu

145. Produkcja antistiny

146. Produkcja kawitanu i priscołu

147. Produkcja antybiotyków

148. Produkcja „Laxigenu”

149. Praca przy syntezie polokainy, adaliny, preparatów organoarsenowych, weronalu i luminalu oraz przy produkcji środków farmaceutycznych w skali półtechnicznej

Produkcja włókien sztucznych

150. Produkcja dwusiarczku węgla

151. Produkcja włókien celulozowych (przy wiskozie, w przędzalni włókien celulozowych oraz wykańczanie włókien celulozowych)

152. Produkcja osłonek wiskozowych

153. Produkcja tomofanu

154. Produkcja włókien białkowych

155. Produkcja cykloheksanolu i cykloheksanonu

156. Praca przy polimeryzacji kaprolaktamu
157. Ładowanie rur VK przy produkcji steelonu

Produkcja i przetwórstwo kauczuku oraz artykułów gumowych

158. Produkcja kauczuku syntetycznego (odwodnienie alkoholu i butadienu, polimeryzacja kauczuku, mycie miedziowe, emulgowanie kauczuku syntetycznego)

159. Przeróbka odpadków kauczukowych
160. Przygotowanie mieszanek gumowych

161. Przygotowanie kleju gumowego

162. Konfekcjonowanie produkcji nietypowej z zastosowaniem kolejów zawierających rozpuszczalniki organiczne

163. Produkcja przyspieszaczy chemicznych na potrzeby przemysłu

Produkcja środków piorących i kosmetycznych

164. Produkcja mas do plastrów opatrunkowych i leczniczych

165. Produkcja detergentów

Przetwórstwo ropy naftowej

168. Rafinacja kwasowa i etylizacja benzyny

167. Destylacja kotłowa ropy

168. Destylacja koksowa ropy oraz rąbanie koksu naftowego w kotłach

169. Selektywna rafinacja krezolem

170. Rafinacja selektywna furfurolem

171. Odparafinowanie metodą barisolu

172. Produkcja parafiny i asfaltu

173. Redestylacja kotłowa

Produkcja elektrod węglowych, węgla aktywnego, katalizatorów i wyrobów szamotowych

174. Kalcynacja elektrod węglowych

175. Mielenie surowców węglowych

176. Przygotowanie surowców węglowych, przerób ciasta elektrodowego i formowanie elektrod węglowych

177. Wypalanie elektrod węglowych

178. Obróbka końcowa elektrod węglowych

179. Grafityzacja elektrod węglowych

180. Przygotowywanie mas elektrodowych

181. Produkcja drobnych elektrod węglowych

182. Produkcja płyt i płytek szczotkowych

183. Aktywizacja węgla dwutlenkiem siarki

184. Produkcja katalizatorów żelazochromowych, niklowych i miedziowych

185. Produkcja katalizatorów „Armco”

186. Produkcja katalizatorów niklowoglinowych

187. Produkcja katalizatorów wanadowych

188. Produkcja katalizatorów chromowokrzemowych

190. Produkcja kształtek szamotowych

Produkcja półkoksu

191. Produkcja półkoksu oraz koksu formowanego

V. W budownictwie i produkcji materiałów budowlanych

1. Roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach

2. Budowa i remont kominów przemysłowych

3. Wypalanie, ściąganie i mielenie dolomitu i szamotów oraz przygotowanie masy dolomitowej

4. Wypalanie kamienia wapiennego

5. Palacze pieców do wypalania i pieców suszarń

6. Produkcja gipsu półwodnego

7. Transport klinkieru z pieca na hale

VI. W przemyśle drzewnym, papierniczym i w leśnictwie

1. Ładowacze pieców pirytowych, piecowi pirytu, aparatowi siarkowni

2. Roztwarzanie surowców włóknistych metodą siarczanową i siarczynową w oddziałach warzelni

3. Wytwarzanie kwasów i ługów warzelnych

4. Wytwarzanie chemicznych środków bielących i bielenie mas włóknistych

5. Politurowanie ręczne

6. Praca przy suchej destylacji drewna i węgla aktywnych

7. Drwale

VII. W przemyśle lekkim

Przemysł włókienniczy

1. Obsługa wilków i szarpaczy w przędzalniach odpadowych z narażeniem na stałe wdychanie pyłu

2. Czyszczenie i ostrzenie walców zgrzeblarek

3. Przędzenie włókien łykowych na mokro

4. Załadunek i wyładunek basenów rozszarniczych

5. Produkcja włókna lnianego, konopnego i paździerz

6. Tkanie firanek i innych wyrobów ażurowych

7. Praca na oddziałach mokrych filców

8. Produkcja wyrobów kapeluszniczych

9. Produkcja tkanin powlekanych, gumowych i wyrobów z tych tkanin

10. Obsługa pieców karbonizacyjnych

11. Przygotowanie barwników, zagęstników i impregnatów

12. Praca na oddziałach produkcji płyt i kształtek tapicerskich

13. Rozmontowywanie oprzędu jedwabnika

14. Odlewanie ołowianek, lutowanie oraz formowanie grzebieni czesalniczych i urządzeń igielnych

15. Ręczne tkanie poduszek mazniczych

16. Impregnowanie pasów technicznych, przędzy i sieci rybackich, taśm technicznych, filców bitych i włókien oraz nasycanie smołą sznurków, lin i szceliw

17. Wykańczanie filców i tkanin

18. Belowanie szmat i odpadków w przędzalniach

Przemysł skórzano-obuwniczy

19. Praca w magazynach skór surowych (garbarnie i skup)

20. Praca na oddziałach mokrych garbarń

21. Praca na oddziałach garbunku chemicznego

22. Praca w wykańczalniach skór

23. Produkcja obuwia gumowego

24. Praca na oddziałach lepiarni przy wyrobie klejów i innych środków chemicznych do produkcji obuwia oraz laminowanie, gumowanie i klejenie tkanin

Przemysł azbestowy

25. Praca na oddziałach: przygotowawczych

26. „ „ zgrzeblarni

27. „ „ przędzalni

28. „ „ tkalni

29. „ „ szczeliw plecionych

30. „ „ produkcji tektury azbestowej

31. „ „ produkcji materiałów ciernych

32. „ „ produkcji uszczelek

33. „ „ płyt azbestowo-kauczukowych

34. Praca w magazynach azbestu

VIII. W transporcie i łączności

1. Rybacy morscy
2. Trymerzy i sztauerzy
3. Przęładunki w portach morskich i rybackich portach morskich (łącznie z obsługą urządzeń przeładunkowych, sprzętu zmechanizowanego i składów)
4. Praca na statkach morskich w żegludze międzynarodowej i w polskim ratownictwie okrętowym — pracownicy wpisani na listę członków załogi tych statków
5. Praca na jednostkach pływających w portach morskich i stoczniach morskich
6. Pracownicy żeglugi śródlądowej zaliczeni do personelu pływającego (z wyjątkiem pracowników zatrudnionych sezonowo)
7. Praca w przedsiębiorstwach przetwórstwa rybnego: robotnicy przetwórstwa wstępnego, aparatuwi przetwórstwa ubocznego, aparatuwi rafinacji olejów rybnych oraz robotnicy obsługujący te stanowiska pracy
8. Cumownicy statków
9. Praca na statkach żeglugi powietrznej

Koleje

10. Remont parowozów na gorąco
11. Czyściciele palenisk, popielników i dymnic parowozowych

Łączność

12. Telefonistki central międzymiastowych i miejskich nie zautomatyzowanych w urzędach pocztowych
13. Montaż, konserwacja i remont kabli

Transport zakładowy

14. Pracownicy zakładowych służb kolejowych, zatrudnieni na stanowiskach bezpośrednio związanych z utrzymaniem ruchu kolejowego (dyżurny ruchu, nastawniczy, ustawiacz pociągów, kierownik pociągu, zwrotniczy, manewrowy oraz maszynista i jego pomocnik: parowozów, lokomotyw spalinowych, lokomotyw elektrycznych, przesuwniczy wagonów; wyrotniczy wagonów, palacz parowozów, kierowca drezyny motorowej)
15. Kierowcy ciągników i pojazdów gąsienicowych

IX. W gospodarce komunalnej

1. W kanałach: czyściciele, kanalarze i monterzy
2. Praca w kanałach ściekowych
3. Oczyszczanie ścieków i filtrów otwartych
4. Praca na wysypiskach i wylewiskach nieczystości
5. Układanie i przerzucanie przyzm kompostowych z nieczystości miejskich

Roboty drogowe

6. Asfalcjarze
7. Bitumiarze
8. Bitumiarze zatrudnieni przy produkcji asfaltobetonu
9. Gotowanie asfaltu

X. W przemyśle rolno-spożywczym**Przemysł tytoniowy**

1. Praca w fabrykach tytoniu: przesiewanie, sortowanie i rozdrabnianie tytoniu
2. Obsługa komór fermentacyjnych
3. Obsługa prażarek

Przemysł chłodniczy i chłodnie

4. Produkcja suchego lodu
5. Praca w chłodniach składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C

Przemysł mięsny

6. Praca w solarniach i peklowniach

XI. Różne

1. Praca pod ziemią
2. Funkcjonariusze pożarnictwa
3. Malarze konstrukcji wysokościowych
4. Malarze minią
5. Emaliowanie
6. Pokrywanie wyrobów metalowych masami bitumicznymi
7. Obsługa stanowisk ogniowych w produkcji żarówek, świetlówek, lamp radiowych itp.
8. Praca w wytrawialniach produkcyjnych, ocynkowaczy, ocynowaczy, kadmowaczy i galwanizatorów cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem
9. Powlekanie metalami kolorowymi na gorąco
10. Wykładanie gumą i tworzywami sztucznymi aparatury chemicznej i przewodów
11. Palacze przemysłowych kotłów parowych zasilanych stałym paliwem, zatrudnieni przy ręcznym zasypaniu paliwa i przy obsłudze przemysłowych kotłów parowych na paliwo gazowe (gaz wielkopiecowy kokosowy)
12. Popielarze i żuźlowi zatrudnieni stale w przemysłowych kotłowniach przy ręcznym lub częściowo zmechanizowanym usuwaniu popiołów i żużla
13. Rusztowi kotłów parowych
14. Oczyszczacze przemysłowych kotłów parowych
15. Czadnicowi zatrudnieni przy gazogeneratorach
16. Metalizatorzy natryskowi
17. Szlifowanie i ostrzenie wyrobów i narzędzi metalowych
18. Kowale ręczni w kuźniach przemysłowych i kowale młotów mechanicznych
19. Piaskowanie na sucho i śrutowanie wewnątrz komór
20. Obsługa narzędzi udarowych
21. Zatrudnieni w warunkach zwiększonego lub zmniejszonego ciśnienia (nurkowie, kesoniarze, pracownicy w komorach niskich ciśnieniu)
22. Murarze i ich pomocnicy zatrudnieni przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych, sklepień paleniskowych w parowozach i żeliwiaków
23. Obsługa suwnic ze stałym narażeniem na działanie wysokich temperatur
24. Praca w hamowniach przy próbach silników spalinowych
25. Praca w nie zmechanizowanych suszarniach z zastosowaniem podgrzewania, jeżeli temperatura powietrza w tych suszarniach przekracza 35°C
26. Spawacze zatrudnieni przy spawaniu elektrycznym, gazowym, atomowo-wodorowym i ich pomocnicy oraz praca wycinaczy gazem
27. Praca narażająca na działanie promieniowania jonizującego emitowanego przez substancje promieniotwórcze, przy aparatach rentgenowskich i urządzeniach techniki jądrowej (w służbie zdrowia, w przemyśle, w instytutach naukowo-badawczych) oraz narażająca na działanie pola elektromagnetycznego w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia
28. Slusarze zatrudnieni przy remoncie wewnątrz cystern

29. Oczyszczanie zbiorników lub naczyń (cystern, beczek) po produktach (półproduktach) toksycznych, żrących i parzących (np. kwasach, rozpuszczalnikach, produktach naftowych)

30. Oczyszczanie cystern, zbiorników, kotłów destylacyjnych po produktach węglowodorkowych lub oczyszczanie wnętrza kotłów destylacyjnych i magazynowych

31. Lutowanie płyt, blach i przewodów ołowianych oraz metali nieżelaznych

32. Obsługa i remont prostowników i aparatury rtęciowej, ich opróżnianie, oczyszczanie i napełnianie rtęcią

33. Praca w akumulatorowniach: opróżnianie, oczyszczanie i wymiana stężonego kwasu siarkowego i płyt ołowianych

34. Ratownicy górscy w Górskim Ochotniczym Pogotowiu Ratunkowym

35. Kontrola międzyoperacyjna i dozór inżyniersko-techniczny (brygadziści, mistrzowie, kierownicy zmian, kierownicy oddziałów i wydziałów oraz ich zastępcy) w oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie

36. Bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-remontowe i montażowe w oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

28.

UCHWAŁA Nr 86 RADY MINISTRÓW

z dnia 15 czerwca 1979 r.

w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów

(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1979 r. Nr 16, poz. 95)

W celu podnoszenia kwalifikacji zawodowych inżynierów i ich aktywności w twórczej pracy dla postępu technicznego, zapewnienia możliwości awansu zawodowego oraz na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 z 1975 r. Nr 16, poz. 91) Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wprowadza się I i II stopień specjalizacji zawodowej jako formę uznania wysokich kwalifikacji zawodowych i twórczej pracy inżynierów.

2. O nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się również osoby mające wykształcenie wyższe inne niż techniczne, wyróżniające się szczególnymi osiągnięciami w dziedzinie techniki.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi na wniosek zainteresowanych ministrów branże i zawody, w których zostanie wprowadzona specjalizacja zawodowa inżynierów.

4. Osoby wymienione w ust. 1 i 2 zwane są w dalszej treści uchwały „inżynierami”.

§ 2. O uzyskanie I stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy wykażą się:

1) twórczymi osiągnięciami w pracy zawodowej, a w szczególności:

a) autorstwem (współautorstwem) wdrożonych do praktyki nowych rozwiązań projektowych, technologicznych, konstrukcyjnych lub organizacyjnych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,

b) twórczym udziałem we wdrażaniu rozwiązań naukowo-technicznych, zwłaszcza krajowych, powodujących modernizację technologii wyrobów lub uruchamianie produkcji nowych wyrobów, bardziej nowoczesnych; wdrożenia te powinny dawać wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz przyczyniać się do zwiększenia ochrony środowiska;

2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowniczego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji,

3) znajomością jednego języka obcego, w stopniu umożliwiającym korzystanie z literatury fachowej,

4) posiadaniem 5-letniego stażu pracy zgodnej z kierunkiem ukończenia studiów.

§ 3. 1. O uzyskanie II stopnia specjalizacji zawodowej mogą ubiegać się inżynierowie, którzy po uzyskaniu I stopnia specjalizacji zawodowej wykażą się:

1) osiągnięciami twórczymi, w szczególności:

a) autorstwem (współautorstwem) prac naukowo-badawczych, konstrukcyjnych, technologicznych i wdrożeniowych, za które przyznano im nagrody państwowe, nagrody Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki lub właściwych ministrów, nagrody Naczelnej Organizacji Technicznej, Stowarzyszenia Architektów Polskich, Towarzystwa Urbanistów Polskich,

b) opatentowanymi wynalazkami lub wzorami użytkowymi w zakresie specjalizacji, o którą się ubiegają,

c) rozwiązaniem po raz pierwszy w kraju problemów konstrukcyjnych lub technologicznych albo twórczą adaptacją do nowych warunków istniejących rozwiązań, zwłaszcza krajowych, mających istotne znaczenie dla postępu naukowo-technicznego,

d) udziałem w uruchomieniu produkcji nowych wyrobów lub wdrożeniu technologii, w wyniku których uzyskano wysokie efekty ekonomiczne lub społeczne, w szczególności podniesienie jakości, obniżenie zużycia materiałów i energii, wzrost wydajności pracy, oraz które przyczyniły się do zwiększenia ochrony środowiska,

2) ukończeniem studium podyplomowego, studium samokształcenia kierowanego lub kursu III stopnia związanego tematycznie z kierunkiem specjalizacji.

2. Warunkiem uzyskania II stopnia specjalizacji zawodowej jest ponadto znajomość dwóch języków ob-

cych, w tym jednego czynnie, oraz posiadanie co najmniej przez okres 2 lat I stopnia specjalizacji zawodowej.

§ 4. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w porozumieniu z właściwymi ministrami i po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala zakresy specjalizacji oraz wykaz studiów podyplomowych, studiów samokształcenia kierowanego lub kursów III stopnia, o których mowa w § 2 pkt 2 oraz § 3 ust. 1 pkt 2.

§ 5. 1. Stopnie specjalizacji zawodowej nadaje właściwy minister na wniosek resortowej komisji do spraw specjalizacji zawodowej inżynierów, zwanej dalej „komisją resortową”.

2. Ministrem właściwym w rozumieniu ust. 1 jest minister nadzorujący zakład pracy zatrudniający inżyniera, z tym zastrzeżeniem, że w odniesieniu do jednostek gospodarki uspołecznionej nadzorowanych przez wojewodów (prezydentów miast stopnia wojewódzkiego) ministrem właściwym jest Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

§ 6. 1. Inżynier, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, otrzymuje świadectwo według wzoru ustalonego przez Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz zostaje wpisany do rejestru specjalistów, prowadzonego przez właściwego ministra.

2. W razie zmiany zakładu pracy minister właściwy ze względu na nowe miejsce zatrudnienia wpisuje inżyniera do prowadzonego przez siebie rejestru, jeżeli w branży, w której został zatrudniony, jest wprowadzona specjalizacja zawodowa inżynierów.

3. Na podstawie decyzji właściwego ministra inżynier może być skreślony z rejestru, jeżeli naruszył normy etyki zawodowej.

§ 7. 1. Inżynierowi, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje przez okres pięciu lat od daty jej uzyskania wynagrodzenie przewidziane w tabeli płac dla osób mających I lub II stopień specjalizacji.

2. Prawo do pobierania wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, może być przedłużane na następne okresy pięcioletnie pod warunkiem:

1) wykazania się dalszymi twórczymi osiągnięciami zawodowymi ocenianymi pozytywnie przez komisję resortową oraz

2) ukończenia w ciągu ostatnich pięciu lat studium lub kursu, o których mowa w § 4.

3. Decyzję o przedłużeniu prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, podejmuje kierownik zakładu pracy zatrudniającego inżyniera po zasięgnięciu opinii komisji resortowej.

4. W razie nieprzedłużenia prawa do wynagrodzenia (ust. 3) zmiana wynagrodzenia następuje w trybie art. 42 § 1—3 Kodeksu pracy.

§ 8. 1. Wprowadza się kartę osiągnięć inżyniera, do której będą wpisywane twórcze osiągnięcia zawodowe inżyniera, mające istotne znaczenie dla postępu technicznego.

2. Karta osiągnięć inżyniera służy do oceny twórczej działalności zawodowej inżyniera.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustali wzór karty osiągnięć inżyniera oraz określi tryb jej prowadzenia.

§ 9. 1. Postępowanie zmierzające do stwierdzenia, czy inżynier spełnia warunki wymagane do uzyskania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej, wszczyna zakład pracy na wniosek stowarzyszenia naukowo-technicznego lub z inicjatywy własnej, po zasięgnięciu opinii stowarzyszenia naukowo-technicznego.

2. Z wnioskiem o wszczęcie postępowania, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić również do kierownika zakładu pracy zainteresowany inżynier.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną określi tryb postępowania, o którym mowa w ust. 1.

§ 10. 1. Właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną powołuje komisję resortową spośród specjalistów z dziedzin, w których będą nadawane stopnie specjalizacji zawodowej, oraz przedstawicieli stowarzyszeń naukowo-technicznych.

2. Do zadań komisji resortowej należy:

1) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków w sprawach dotyczących rozwoju specjalizacji zawodowej w resorcie oraz zwiększania twórczej aktywności inżynierów,

2) ocena programów nauczania studiów podyplomowych, studiów i samokształcenia kierowanego oraz kursów III stopnia z punktu widzenia ich przydatności dla poszczególnych zakresów specjalizacji zawodowej,

3) ocena twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów oraz stwierdzanie, czy spełniają warunki niezbędne do nadania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej lub przedłużenia prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w § 7 ust. 1, na dalsze okresy,

4) przedstawianie właściwemu ministrowi wniosków o nadanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej,

5) przedstawianie kierownikowi zakładu pracy opinii w sprawie przedłużenia prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w § 7 ust. 1, na dalsze okresy.

3. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala ramowy regulamin komisji resortowej oraz wytyczne w sprawie jej działania.

4. Jeżeli minister uzna, że powołanie komisji resortowej nie jest celowe ze względu na przewidywaną małą liczbę nadawanych stopni specjalizacji zawodowej, albo jeżeli powołana komisja resortowa uzna się za niewłaściwą do oceny twórczych osiągnięć zawodowych inżyniera w danym zakresie specjalizacji, ocena osiągnięć zawodowych inżyniera może być dokonana — na wniosek ministra lub komisji resortowej — przez właściwą komisję działającą w innym resorcie.

5. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do oceny twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych podporządkowanych zarządom centralnych związków spółdzielni oraz organizacjom społecznym.

§ 11. 1. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki powoła Główną Komisję do Spraw Specjalizacji Zawodowej Inżynierów, zwaną dalej „Komisją Główną”, spośród specjalistów z dziedzin, w których będą nadawane stopnie specjalizacji zawodowej, oraz przedstawicieli stowarzyszeń naukowo-technicznych.

2. Do zadań Komisji Głównej należy:

1) programowanie i rozwijanie form i metod specjalizacji zawodowej inżynierów oraz zwiększanie ich aktywności twórczej,

2) kontrola przestrzegania przez komisje resortowe kryteriów, jakim powinni odpowiadać inżynierowie ubiegający się o uzyskanie I i II stopnia specjalizacji zawodowej,

3) ocena programów nauczania studiów podypłowych, studiów samokształcenia kierowanego lub kursów III stopnia z punktu widzenia ich przydatności w poszczególnych zakresach specjalizacji zawodowej,

4) występowanie do Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki z wnioskami w sprawach, o których mowa w § 4.

§ 12. Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki po porozumieniu z Naczelną Organizacją Techniczną ustala szczegółowy zakres działania Komisji Głównej oraz jej organizację i regulamin pracy.

§ 13. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki określa wysokość wynagrodzeń przysługujących przewodniczącym oraz sekretarzom Komisji Głównej i komisji resortowych oraz wysokość wynagrodzenia przysługującego recenzentom za ocenę osiągnięć zawodowych inżyniera.

§ 14. 1. Wydatki związane z działalnością Komisji Głównej pokrywane są z budżetu centralnego, w części dotyczącej Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

2. Wydatki związane z działalnością komisji resortowej są pokrywane z budżetu centralnego, w części dotyczącej właściwego ministerstwa.

§ 15. 1. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na wniosek właściwych ministrów ustali w terminie do dnia 30 września 1979 r. kategorie zaszerogowań dla inżynierów mających I i II stopień specjalizacji zawodowej, zajmujących określone stanowiska pracy.

2. Właściwi ministrowie przedstawiają Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w terminie do dnia 31 sierpnia 1979 r. wnioski w sprawie stanowisk i kategorii zaszerogowań, o których mowa w ust. 1.

§ 16. 1. Stopnie specjalizacji zawodowej nadane przez Ministra Przemysłu Maszynowego oraz Mini-

stra Przemysłu Maszyn Ciężkich i Rolniczych zachowują moc w okresie, na który zostały nadane. Inżynierom, którym nadano stopnie specjalizacji zawodowej, prawo do pobierania dodatku do wynagrodzenia z tego tytułu przysługuje przez okres, na jaki te dodatki przyznano, z zastrzeżeniem § 6 ust. 3.

2. Inżynierowi pobierającemu dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje prawo do wynagrodzenia według zasad przewidzianych w § 7.

3. Po wygaśnięciu prawa do pobierania dodatku, o którym mowa w ust. 1, inżynier może ubiegać się o uprawnienie do pobierania wynagrodzenia przewidzianego w tabeli płac dla inżynierów mających stopnie specjalizacji zawodowej, w trybie przewidzianym w § 7 ust. 2 i 3.

4. Ministrowie nie wymienieni w ust. 1 spowodują przeprowadzenie przez Komisje resortowe weryfikacji nadanych stopni specjalizacji zawodowych oraz zakwalifikują je do odpowiedniego stopnia przewidzianego w przepisach uchwały.

§ 17. Ilekroć w przepisach uchwały jest mowa o ministrach, rozumie się przez to także kierowników urzędów centralnych.

§ 18. Zaleca się organizacjom spółdzielczym i społecznym wprowadzenie specjalizacji zawodowej inżynierów na zasadach określonych w uchwale.

§ 19. Tracą moc:

1) § 18—27 uchwały nr 306 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1965 r. w sprawie podnoszenia kwalifikacji pracowników zatrudnionych w gospodarce narodowej (Monitor Polski z 1970 r. Nr 16, poz. 133),

2) § 4 uchwały nr 90 Rady Ministrów z dnia 23 kwietnia 1976 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w przemyśle elektromaszynowym,

3) § 4 uchwały nr 25 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1979 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w resorcie przemysłu chemicznego.

§ 20. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w. z. J. Szydłak

29.

UCHWAŁA Nr 87 RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1979 r.

zmieniająca niektóre przepisy w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac

(Monitor Polski z dnia 22 czerwca 1979 r. Nr 15, poz. 86)

Rada Ministrów po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwała, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 157 Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 1976 r. w sprawie wynagrodzeń wypłacanych poza planowanym funduszem płac (Monitor Polski z 1976 r. Nr 43, poz. 211 i z 1978 r. Nr 15, poz. 50 i Nr 24, poz. 81) wprowadza się następujące zmiany:

1) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. 1. Wypłata nagród i premii, objętych załącznikami nr 1 i 2 do uchwały, pracownikom zajmującym kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy może być dokonana, z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli w okresie, za który przysługują te nagrody lub premie, zostały spełnione warunki uprawniające do wypłacenia pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy premii za wyniki w zakresie działalności podstawowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy nagród i premii, nie związanych ze stosunkiem pracy, oraz nagród i premii, wymienionych w poz. 29 i 35 załącznika nr 1 i w poz. 9, 10, 11, 12, 19, 23, 27 i 34 załącznika nr 2 do uchwały.”;

2) w załączniku nr 1 do uchwały:

a) pozycja 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Nagrody za eksport budownictwa”;

b) skreśla się pozycje 5 i 31;

3) w załączniku nr 2 do uchwały skreśla się pozycje 13, 24 i 32.

§ 2. Nagrody za eksport wewnętrzny budownictwa oraz nagrody za osiągnięcie projektowanej zdolności produkcyjnej wypłaca się, jeżeli początek realizacji kontraktów lub początek okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej obiektów przypadł przed dniem wejścia w życie uchwały.

§ 3. Tracą moc:

1) uchwała nr 136 Rady Ministrów z dnia 16 czerwca 1967 r. w sprawie bodźców ekonomicznych do rozwoju produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości (Monitor Polski z 1967 r. Nr 37, poz. 177 i z 1970 r. Nr 40, poz. 293),

2) § 9 uchwały nr 132 Rady Ministrów z dnia 19 maja 1972 r. w sprawie osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w zakładach i obiektach przemysłowych oddanych do eksploatacji (Monitor Polski z 1972 r. Nr 32, poz. 174 i z 1975 r. Nr 3, poz. 15),

3) w § 7 ust. 2 uchwały nr 125 Rady Ministrów z dnia 31 maja 1973 r. w sprawie dalszego rozwoju eksportu budownictwa.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w. z. *J. Szydłak*

30.

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 30 maja 1979 r.

w sprawie zasad zatrudniania i wynagradzania pracowników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością z udziałem kapitału zagranicznego

(Monitor Polski z dnia 22 czerwca 1979 r. Nr 15, poz. 88)

Na podstawie § 9 uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1979 r. w sprawie tworzenia i działalności w kraju przedsiębiorstw z udziałem kapitału zagranicznego (Monitor Polski Nr 4, poz. 86) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Obywatele polscy mogą być zatrudnieni w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością z udziałem kapitału zagranicznego, zwanych dalej „spółkami”, zgodnie z przepisami o pośrednictwie pracy.

2. Wykaz personelu cudzoziemskiego zatrudnionego w spółce, z podaniem kwalifikacji zawodowych i przewidywanego okresu zatrudnienia w spółce, powinna ustalić umowa spółki. Wykaz ten powinien być uprzednio uzgodniony z właściwym z uwagi na siedzibę spółki terenowym organem administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

§ 2. 1. Pracownicy polscy zatrudnieni w spółce powinni być wynagradzani oraz otrzymywać inne świadczenia związane z pracą według zasad obowiązujących w państwowych lub spółdzielczych przedsiębiorstwach odpowiedniej branży przemysłu. Zasady te powinna określać umowa o pracę.

2. Zaliczenia spółki do odpowiedniej kategorii przedsiębiorstwa w celu zastosowania tabeli płac pracowników kierownictwa i administracji dokonuje odpowiednio właściwy minister lub zarząd centralnego związku spółdzielni po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego.

§ 3. 1. Pracownikowi polskiemu zatrudnionemu w spółce zalicza się okres poprzedniego zatrudnienia w państwowym lub spółdzielczym zakładzie pracy do okresu pracy uzasadniającego prawo do dodatku za staż pracy, jeżeli podjął pracę w spółce w wyniku porozumienia zakładów pracy i jeżeli w zakładach tych stosowane są dodatki za wysługę lat.

2. Pracownikowi, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy zatrudnienia do okresu pracy uzasadniającego prawo do nagrody jubileuszowej na zasadach ogólnie obowiązujących.

3. Okresy pracy w spółce traktuje się na równi z pracą w państwowym lub spółdzielczym zakładzie pracy odpowiedniej branży.

§ 4. Tworzenie zakładowych funduszy nagród, socjalnego i mieszkaniowego oraz ich wykorzystywanie następuje na zasadach obowiązujących w odpowiednich przedsiębiorstwach państwowych.

§ 5. 1. Do pracowników polskich zatrudnionych w spółce stosuje się — w zakresie ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ubezpieczenia rodzinnego, emerytur, rent oraz świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych — przepisy dotyczące pracowników zatrudnionych w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również do pracowników cudzoziemskich zatrudnionych w spółce, jeżeli postanowienia umów z państwem wspólnika zagranicznego nie stanowią inaczej.

§ 6. W zakresie zwolnień od podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne stosuje się przepisy obowiązujące w odpowiednich przedsiębiorstwach państwowych, z wyjątkiem wypadku, gdy pracownik cudzoziemski jest obywatelem państwa, z którym Polska Rzeczpospolita Ludowa nie zawarła umowy o uniknięciu podwójnego opodatkowania.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
M. Milczarek

31.

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 22 czerwca 1979 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zaniechania ustalenia podatku od wynagrodzeń

(Monitor Polski z dnia 30 czerwca 1979 r. Nr 16, poz. 100)

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49, poz. 452 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 marca 1979 r. w sprawie częściowego zaniechania ustalenia podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 7, poz. 53) dodaje się nowy § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Podatek od wynagrodzeń radców prawnych zatrudnionych na podstawie umowy o pracę w wymiarze przekraczającym jeden etat ustala się według stawki 10%; § 1 ust. 1 stosuje się odpowiednio”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 czerwca 1979 r.

Minister Finansów: *H. Kisiel*

32.

WYTYCZNE Nr 11 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 27 kwietnia 1979 r.

w sprawie zapewnienia przestrzegania obowiązku trzeźwości w zakładach pracy

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 10 maja 1979 r. Nr 4, poz. 6)

W związku z § 3 uchwały Nr 113/78 Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1978 r. w sprawie dalszego zaostrzenia walki z pijaństwem i alkoholizmem, w celu zwiększenia skuteczności działań podejmowanych w zakładach pracy dla zapewnienia przestrzegania obowiązku trzeźwości w czasie pracy — po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — ustala się, co następuje:

I. Zadania organizacyjne i kontrolne

1. Kierownicy zakładów pracy, działając w porozumieniu z radami zakładowymi powinni wprowadzić w zakładach ścisły system kontroli przestrzegania obowiązku trzeźwości w czasie pracy oraz okresowo poddać wnikliwej ocenie skuteczność tego systemu i całokształtu podejmowanych w tym kierunku przedsięwzięć.

2. System kontroli przestrzegania obowiązku trzeźwości powinien w szczególności przewidywać:

1) nie dopuszczanie do wykonywania pracy oraz do przebywania na terenie zakładu pracowników w stanie nietrzeźwości,

2) niezwłoczne i surowe reagowanie na przypadki spożywania alkoholu w czasie pracy oraz odsuwanie od pracy pracowników, którzy dopuścili się takiego przewinienia,

3) sprawdzanie w razie wątpliwości stanu trzeźwości zwłaszcza tych pracowników, wobec których wymagany jest szczególny obowiązek zachowania w czasie pracy pełnej sprawności psychicznej i fizycznej, a zwłaszcza:

a) kierowców pojazdów samochodowych i pracowników kierujących innymi pojazdami,

b) osób mających bezpośrednio wpływ na bezpieczeństwo ruchu, np. dyspozytorów, zawiadowców dróżników,

c) osób wykonujących prace wymagające szczegól-

nej sprawności psycho-ruchowej, koncentracji i uwagi np. operatorów dźwigów, suwnicowych, obsługujących pulpity sterownicze, zatrudnionych na wysokości zwłaszcza przy pracach budowlanych, obsłudze dźwigów itp.,

4) likwidację wszelkich możliwości wnoszenia na teren zakładu bądź uzyskania w zakładzie alkoholu oraz jego spożywania w czasie pracy.

3. Należy konsekwentnie przestrzegać zakazu organizowania w zakładach pracy zarówno przez kierownictwo tych zakładów lub organizacje społeczne, jak i przez pracowników lub ich grupy, przyjęć imiennowych albo innych spotkań połączonych z podawaniem i spożywaniem alkoholu. Zakaz nie dotyczy jedynie przypadków wymienionych w art. 4 § 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 96, poz. 434 z późniejszymi zmianami).

4. Wnikliwą uwagę należy zwrócić na kontrolę magazynowania oraz system wydawania i zużywania alkoholu w procesach produkcyjnych.

5. Szczególnie rygorystycznie — ze względu na ochronę zdrowia i życia pracowników — należy przestrzegać zasad postępowania, obowiązujących przy używaniu w produkcji alkoholu metylowego.

6. Przy ocenie przedsięwzięć podejmowanych w celu przeciwdziałania pijaństwu zwrócić należy uwagę na okoliczności ułatwiające naruszanie obowiązku trzeźwości. Jeżeli pozostaje to w związku z łatwą dostępnością alkoholu ze względu na niewłaściwe zlokalizowanie sklepu z napojami alkoholowymi, kierownik zakładu powinien wystąpić do właściwego terenowego organu administracji państwowej o cofnięcie zezwolenia na sprzedaż tych napojów.

7. Odpowiedzialność za kontrolę przestrzegania obowiązku trzeźwości ponoszą kierownicy zakładów pracy, mistrzowie i brygadziści, a także kierownicy

wszystkich komórek organizacyjnych zakładu. Wobec osób na stanowiskach kierowniczych, które nie wywiązują się z tych zadań albo nie stosują odpowiednich sankcji i środków wychowawczych w razie naruszenia obowiązku trzeźwości lub w jakikolwiek inny sposób tolerują stan nietrzeźwości wśród pracowników — stosować należy przewidziane prawem środki.

II. Tryb stwierdzania naruszenia obowiązku trzeźwości

8. Za naruszenie jednego z podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu przepisów prawa pracy uznać należy następujące stany faktyczne:

- 1) stawienie się do pracy w stanie nietrzeźwości,
- 2) doprowadzenie się do stanu nietrzeźwości w czasie pracy lub na terenie zakładu pracy,
- 3) spożywanie alkoholu w czasie pracy lub na terenie zakładu pracy, choćby nawet nie doprowadziło to do stanu nietrzeźwości.

9. Zakład pracy ustala naruszenie przez pracownika obowiązku trzeźwości wszelkimi dostępnymi mu i powszechnie stosowanymi środkami. W szczególności o nietrzeźwości pracownika mogą świadczyć zeznania świadków, wyniki ustaleń organoleptycznych (zewnętrznych), oględziny lekarskie, a także wyniki stosowanych za zgodą lub na wniosek pracownika: pobierza trzeźwości lub analizy krwi na zawartość alkoholu.

10. Naruszenie obowiązku trzeźwości powinno być potwierdzone sporządzeniem protokołu lub notatki, zawierających informacje o sprawie, opis zachowania się pracownika oraz imiona i nazwiska świadków. Należy poza tym odnotować oświadczenie pracownika co do zarzucanego mu przewinienia, a także załączyć oświadczenie świadków o stanie nietrzeźwości pracownika lub o spożywaniu przez niego alkoholu, a także inne dowody w tej sprawie.

11. Szczegółowy tryb postępowania w sprawach ustalenia bądź sprawdzenia stanu trzeźwości pracowników, stwierdzania faktów spożywania alkoholu w czasie pracy oraz nie dopuszczania do pracy lub odsuwania od pracy — powinien być określony w regulaminie pracy. W zakładzie, w którym nie ma regulaminu pracy, szczegółowy tryb postępowania w tych sprawach należy określić odrębnym zarządzeniem dyrektora.

12. W regulaminie pracy (zarządzeniu) należy również dokładnie ustalić przypadki, w których uzasadnione jest sprawdzanie stanu trzeźwości pracowników wykonujących pracę. Powinno to w zasadzie następować wówczas, gdy istnieje uzasadnione podejrzenie, iż pracownik znajduje się w stanie wskazującym na użycie alkoholu, przy czym kontrolą należy objąć przede wszystkim tych pracowników, których postępowanie ma istotne znaczenie z punktu widzenia bezpieczeństwa pracy, bezpieczeństwa powszechnego lub ochrony mienia. Ponadto regulamin (zarządzenie) powinien zawierać wzmiankę o szczególnych przepisach w sprawie badania kierujących pojazdami, podejrzanych o znajdowanie się w czasie prowadzenia pojazdu w stanie wskazującym na użycie alkoholu lub innego podobnie działającego środka.

III. Działalność wychowawcza i stosowanie środków dyscyplinujących

13. Niezbędne jest prowadzenie stałej działalności wychowawczej na terenie zakładów pracy, w szko-

łach przyzakładowych oraz hotelach pracowniczych w zakresie zwalczania pijaństwa i alkoholizmu oraz przeciwdziałania tym zjawiskom.

Kierownicy zakładów pracy, współdziałając z radami zakładowymi, powinni spowodować opracowanie i konsekwentną realizację odpowiedniego w określonych warunkach środowiskowych programu propagandowo-wychowawczego, uwzględniającego społeczne, gospodarcze i prawne aspekty zapobiegania przejawom pijaństwa. We wszystkich środowiskach pracowniczych należy zapewnić podstawowe informacje o działaniu alkoholu oraz o biologicznych i społeczno-gospodarczych skutkach pijaństwa, wykorzystując w tym celu odpowiednie publikacje i plakaty propagandowe, gazetki ścienne, radiowęzły, a także organizując spotkania i pogadanki na ten temat oraz stosując inne przyjęte zwyczajowo środki oddziaływania wychowawczego.

W zakładach, w których jest to uzasadnione ze względu na częste naruszanie obowiązku trzeźwości, zwłaszcza jeśli to powoduje zagrożenie stanu bezpieczeństwa, wypadki przy pracy lub naruszanie przepisów kodeksu drogowego, w toku opracowywania programu propagandowo-wychowawczego zasięgnąć należy opinii właściwego oddziału Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego, a w razie potrzeby — także opinii miejscowej jednostki Milicji Obywatelskiej.

14. Przemysłowa służba zdrowia powinna prowadzić działalność w zakresie odwykowej opieki zdrowotnej w oparciu o wytyczne Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1974 r. w sprawie odwykowej opieki zdrowotnej (Dz. Urz. MZiOS Nr 6, poz. 31). Zakłady pracy, w których występują przypadki nałogowego alkoholizmu, powinny wspólnie z przemysłową służbą zdrowia i organizacjami społecznymi organizować przeprowadzanie kuracji odwykowej bez odrywania pracowników od pracy.

15. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są konsekwentnie stosować przewidziane prawem środki dyscyplinujące wobec pracowników, którzy spożywają alkohol w zakładach pracy, przebywają w zakładach lub stawiają się do pracy w stanie nietrzeźwości, albo umożliwiają innym pracownikom uzyskanie alkoholu w zakładach. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są również stosować odpowiednie środki oddziaływania materialnego. Informację o niektórych skutkach prawnych naruszenia przez pracownika obowiązku trzeźwości zawiera załącznik do wytycznych.

Naruszenie obowiązku trzeźwości powinno być brane generalnie pod uwagę, jako przesłanka negatywna, przy typowaniu pracowników do awansów, odznaczeń, nagród lub innych wyróżnień.

16. Prowadząc działalność propagandowo-wychowawczą w zakładach pracy należy szeroko upowszechniać wśród załóg znajomość przewidzianych prawem ujemnych skutków naruszenia obowiązku trzeźwości.

17. Tracą moc wytyczne Nr 18 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 kwietnia 1974 r. w sprawie wzmoczenia walki z pijaństwem i alkoholizmem na terenie zakładów pracy (Dz. Urz. MPPiSS Nr 6, poz. 12).

18. Wytyczne obowiązują od dnia podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
M. Milczarek

Załącznik do wytycznych nr 11 z dnia
27 kwietnia 1979 r. (poz. 6)

INFORMACJE O NIEKTÓRYCH SKUTKACH PRAWNYCH NARUSZENIA PRZEZ PRACOWNIKA OBOWIĄZKU TRZEŻWOŚCI

1. Na podstawie art. 108 Kodeksu pracy, w razie stawienia się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywania alkoholu w czasie pracy — stosuje się wobec pracownika karę pieniężną albo karę upomnienia lub nagany.

2. Zgodnie z art. 52 § 1 pkt 1 Kodeksu pracy, w razie stawienia się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywania alkoholu w czasie pracy — zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika, jeżeli w świetle okoliczności sprawy uzna to za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie pociąga za sobą szereg ujemnych konsekwencji w sferze uprawnień pracowniczych, przewidzianych zarówno w kodeksie, jak i w innych przepisach. Np. z mocy art. 157 § 1 i art. 169 kodeksu, pracownik traci wówczas prawo do urlopu za rok bieżący, zaś prawo do kolejnego urlopu uzyskuje z upływem roku pracy i w wymiarze bezpośrednio niższym. Z kolei stosownie do art. 19 i 35 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 1975 r. Nr 34, poz. 188) w okresie jednego roku przysługuje mu zasiłek chorobowy lub opiekuńczy w wysokości zmniejszonej o 25%, z wyjątkiem przypadków określonych w tej ustawie.

3. W świetle art. 38 § 1, art. 42 § 1 i 45 Kodeksu pracy naruszenie obowiązku trzeźwości może stanowić uzasadnioną przyczynę wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę lub też warunków pracy i płacy.

4. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 49, poz. 299 z późn. zm.) § 5 ust. 2 traktuje stawienie się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywanie alkoholu w czasie pracy jako szczególnie rażące naruszenie ustalonego porządku i dyscypliny pracy, zaś § 6 ust. 3 wskazuje na obowiązek nie dopuszczania pracowników w stanie nietrzeźwości do wykonywania pracy. Niezależnie od nie dopuszczenia do pracy lub odsunięcia od wykonywania pracy — naruszenie w tej formie obowiązku pracowniczego powinno być brane pod uwagę w tych wszystkich przypadkach, gdy przepisy uzależniają określone uprawnienia lub świadczenia od pracy nienagannej czy też od przestrzegania porządku i dyscypliny pracy. Ponadto nie dopuszczenie do pracy lub odsunięcie od jej wykonywania z powodu stawienia się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywania alkoholu w czasie pracy, oznacza nieusprawiedliwioną nieobecność pracownika z wszelkimi wynikającymi stąd konsekwencjami. W rezultacie następuje np. obniżenie zasiłku choro-

bowego i opiekuńczego, analogicznie jak w sytuacji, o której mowa w ust. 2, jeżeli miało miejsce opuszczenie jednego dnia pracy.

5. Jeżeli wskutek naruszenia przez pracownika obowiązku trzeźwości zakład pracy poniósł szkodę materialną, pracownik obowiązany jest do naprawienia tej szkody, przy czym może tu wchodzić w rachubę także odszkodowanie w pełnej wysokości, stosownie do art. 122 Kodeksu pracy.

6. Zgodnie z art. 17 i 19 ust. 1 ustawy wymienionej w ust. 2, pracownikowi, którego niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, zasiłek chorobowy nie przysługuje za okres pierwszych trzech dni tej niezdolności. W razie nabycia prawa do zasiłku chorobowego w wyniku kolejnej niezdolności do pracy, również w tej sytuacji zasiłek chorobowy ulega zmniejszeniu, jak w przypadku, o którym mowa w ust. 2.

7. Stosownie do art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 20, poz. 105), świadczenia określone w tej ustawie nie przysługują pracownikowi, który będąc w stanie nietrzeźwości przyczynił się w znacznym stopniu do wypadku przy pracy.

8. W myśl art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o zasadach tworzenia i podziału zakładowego funduszu nagród oraz zakładowych funduszy socjalnego i mieszkaniowego (Dz. U. Nr 27, poz. 150) pracownik traci prawo do nagrody z zakładowego funduszu nagród w razie przystąpienia do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywania alkoholu w zakładzie pracy.

9. W przypadku nietrzeźwości pracownika, określone skutki przewidują z reguły branżowe i zakładowe przepisy płacowe (w zakresie premiovania itp.).

10. Ponadto kodeks karny i kodeks wykroczeń określają czyny zabronione pod groźbą kary, do których znamion należy stan wywołany użyciem alkoholu, i które dotyczą w szczególności pracowników, jak np.:

— art. 147 kodeksu karnego stanowi, iż karze pozbawienia wolności do lat 2, ograniczenia wolności albo grzywny podlega, kto w stanie nietrzeźwości pełni czynności związane bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa ruchu pojazdów albo inne czynności zawodowe, których pełnienie w takim stanie może narazić na bezpośrednie niebezpieczeństwo życia lub zdrowie ludzkie albo mienie w znacznych rozmiarach,

— art. 70 § 2 kodeksu wykroczeń przewiduje karę aresztu lub grzywny w razie podejmowania czynności zawodowych, wbrew obowiązkowi zachowania trzeźwości, w stanie wskazującym na użycie alkoholu lub podobnie działającego środka.

INSTYTUT WYDAWNICZY CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

Informacji o warunkach prenumeraty udzielają oddziały RSW „Prasa-Książka-Ruch” i urzędy pocztowe.
Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—
Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.